

ضد دلتنگی

ای گل نشگفته لب از رنگ بی رنگی برآ
از حصار غم برون شو ضد دلتنگی برآ
گر نبرد آماده هستی شیر بودن شرط نیست
با سلاحی ار قلم یک آدم جنگی برآ
در تقابل با خشونت سرد بودن بهتر است
تشنه لب اینجا فزون است آب سالنگی برآ
تا غباری از تواضع میتوان در چهره داشت
ای درشت خو اندکی از خصلت سنگی برآ
هان مپنداری که هستی کاهء باد آورده ئی
از میان خار و خس با سعی و آهنگی برآ
گرچه داری صد جراحت روی پایت ای "پڑوہ"
در مداوا سعی کن از شکوہء لنگی برآ

(بی صدا دل)

چہ گویم با تو ای انگشت نما دل
غبار آلودہء فقر و فنا دل
سراغت تا گزرتیم دردم افزود
چسان گویم کہ در پیشم بیاد دل
ننداری شکوہ از داغ ہجران
ہزاران آفرینن ای بی صدا دل
بہ ناگہ چون شکست شیشہ در سنگ
صدا ی جست از بطن صفا دل
نہ پنداری کہ مہجورم ہمین دم
"ز من عمریست میگردد جدا دل"
چسان مشق تبسم را نمایم
کہ ہر دم روبرو شد با جفا دل
فواصل در میان فرسنگ ہا بہ
ز ہمچو من دلی تا بیوفا دل
بہ ذوق من در این ایام بد کیش
بہ ندرت یافت گردد آشنا دل
ہمان بہ ای "پڑوہ" با صد خموشی
ز غمیر دل، اگر باشد جدا دل

